

СМЪРТЪ ВЪ РАВНИНИТЪ. — Тая балада е посветена на инженеръ Панайотъ Киселковъ, загиналъ геройски въ боеветъ при Караачъ, прѣзъ 1912. — Киселковъ бѣ надаренъ съ разностранно богата натура, отличаваща се прѣди всичко съ проицателния си критически погледъ. Въ всички области на изкуството той бѣ вѣренъ цѣнигелъ и тънъкъ познавачъ. Ранната смъртъ му попрѣчи да изпълни своитъ голѣми замисли и планове. Съвършенъ като човѣкъ, той загина като съвършенъ войникъ.

ПОСЛѢДНИ СЛОВА посветявамъ на паметта на Илия Ивановъ Черенъ, на голѣмия български белегристъ, извѣстенъ на толкова малко българи. Името на пѣвца на „Херострата Ефески“ е почти неизвѣстно въ нашата страна. Черенъ едва свари да набѣлжи проблемитъ, които занимаваха неговия огроменъ умъ и неговата измжчена вѣчнопитаща душа. Всички негови разкази, особено „Безумецъ“, „Сватба“ и „На сонъ грядущий“, биха правили честь и на всѣка западно-европейска литература. Тежко раненъ, той издѣхна мжченически нѣйдъ край Селиолу, изоставенъ отъ своитъ бойни другари.

Баладата ПОГРЕБЕНИЕ свързвамъ съ спомена за убития отъ англичанитъ прѣзъ 1916 Димчо Дебеляновъ. Приживъ малко познатъ, той и слѣдъ смъртта си остана почти неизвѣстенъ за своитъ сънародци. А Дебеляновъ е единъ отъ малцината майстори на българската рѣчь, единъ отъ най-дълбокитъ наши поети. Прѣизпълненъ съ патосъ и трезога, пѣвецътъ на „Разблудната царкиня“ едва успѣ да извади първитъ бисери изъ бездната на своята измжчена душа. И сега спи неувѣнчания отъ никого поетъ до своитъ бранни другари край Струма, достойни синове на недостоеенъ народъ.

На кого друго, ако не на твърдо вѣрващия въ нашия народъ Иванъ Радославовъ, трѣба да посветя БЪЛГАРСКА ПѢСЕНЬ? Не е тукъ мѣстото да напомнимъ изключителното влияние на тоя вдѣхно-